

VÝSLEDKY 27. ROČNÍKU PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ DIVADELNÍ KOJETÍN 2019

Cena za inscenaci - NOMINACE NA DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2019

Do zdi Divadla Exil Pardubice

Čestná uznání za inscenaci - DOPORUČENÍ NA DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2019

- *Vůně třešňového dýmu* Divadla Prkno Veverská Bítýška

- *Audience* Divadelního studia Viktorka Holešov

(Doporučení jsou bez uvedení pořadí)

CENA DIVADELNÍHO KOJEČÁKA-KŘENOVČÁKA

– *Audience* Divadelního studia Viktorka Holešov

– *Biomatka aneb Běž do řiti s kus-kusem* DS Pod lampú Bánov

CENY:

- **Cena Divadlu Prkno Veverská Bítýška** za tvůrčí a metaforický přístup k realizaci textu *Vůně třešňového dýmu*

- **Cena za souhru Tobiáši Soukeníkovi** v roli Toma Sawyera a **Kryštofu Švehlíkovi** v roli Huckleberryho Finna v *Dobrodružství Toma Sawyera* divadla Brod Uherský Brod

- **Cena Konrádu Popelovi** za režii inscenace *Audience* Divadelního studia Viktorka Holešov

- **Cena Romanu Uwe Juráňovi** za roli Sládka v inscenaci *Audience* Divadelního studia Viktorka Holešov

- **Cena Kateřině Fikejzové Prouzové** za režii inscenace *Do zdi* divadla Exil Pardubice

- **Cena Alexandru Gregarovi** za hlavní mužskou roli v inscenaci *Do zdi* divadla Exil Pardubice

- **Cena divadelnímu spolku Pod lampú Bánov** za osvobozující bezprostřednost a živelnost v inscenaci *Biomatka aneb Běž do řiti s kus-kusem*

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

- **Čestné uznání Jitce Malíčkové** za roli Valérie-Popelky v inscenaci *Vůně třešňového dýmu* Divadla Prkno Veverská Bítýška

- **Čestné uznání Divadelnímu spolku Slavkov u Brna** za vitalitu v inscenaci *Tango demente*

- **Čestné uznání Ladislavu Mrlíkovi** za hudbu pro inscenaci *Její pastorkyňa* Divadelního spolku D6K Holešov

- **Čestné uznání Evě Stodůlka Nejedlé** za roli Kolušiny v inscenaci *Její pastorkyňa* Divadelního spolku D6K Holešov

- **Čestné uznání Jakubu Jackovi Leškovi** za roli Vaňka v inscenaci *Audience* Divadelního studia Viktorka Holešov

- **Čestné uznání DS Svatopluk při DK Hodonín** za dramaturgickou volbu komedie *Plejtváč*

- **Čestné uznání Jiřímu Pavůčkovi** za roli doktora Struny v inscenaci *Plejtváč* DS Svatopluk při DK Hodonín

- **Čestné uznání Ingrid Nesvadbové** za roli Dobromily v inscenaci *Plejtváč* DS Svatopluk při DK Hodonín

- **Čestné uznání Věře Pojmanové** za hlavní ženskou roli v inscenaci *Do zdi* divadla Exil Pardubice

- **Čestné uznání Vlastimilu Drškovi** za roli Mága Rádžapúra v inscenaci *Hotel mezi dvěma světy* DS Za dveřmi Náměšť na Hané

- **Čestné uznání Petře Vašíčkové a Magdaleně Janků** za scénář a režii inscenace *Biomatka aneb Běž do řiti s kus-kusem* DS Pod lampú Bánov

VŠEM OCENĚNÝM, DOPORUČENÝM A NOMINOVANÝM Z DIVADELNÍHO KOJETÍNA-KŘENOVIC VELKÁ GRATULACE!!!

Odborná porota:

Petra Richter Kohutová – předseda, Vladimír Fekar – člen, Vladimír Altán Mátl – člen

NOMINACE NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA 8. DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2019

Soubor: **Divadlo Exil Pardubice**

Inscenace: **Do zdi**

Autor: **Nikolas Bedos**

Režie: **Kateřina Fikejzová Prouzová**

Divadelní hru Nicolase Bedose, ve své vlasti poměrně uznávaného dramatika, režiséra, scénáristy a především herce, si vybral pardubický Exil.

Hra **Do zdi** (v originále Le Voyage de Victor - Viktorova cesta) nám předkládá příběh muže, který po nehodě trpí ztrátou paměti. Stará se o něj (snad) pečovatelka, jejíž skutečná role ve Viktorově životě se divákovi postupně odkrývá.

Přejmenování oproti originálu se jeví jako zcela opodstatněné a dobře zvolené, neboť přesněji dokresluje vyprávěný příběh. Inscenace režisérky Kateřiny Fikejzové Prouzové dýchá takřka detektivní zápletkou a především se vyznačuje poučenou a kvalitní (pro diváka takřka neviditelnou) režijní prací, funkční a efektní scénografií i prací se světly.

V Kojetíně zhlédnuté představení se vyznačovalo především výjimečnými hereckými výkony. Alexandr Gregar ze sebe v roli Viktora vydává takřka vše, jeho herecký projev je naprosto uvěřitelný a pro diváka tak, díky jeho výkonu, dochází až ke ztotožnění s postavou.

Těžší úkol má potom ovšem jeho herecká kolegyně (Věra Pojmanová), která se, ač nese na svých bedrech tíhu posouvání děje, může jevit herecky slabší. Je to však pouze zdání. I její herecký výkon patřil k tomu nejlepšímu, co bylo v Kojetíně k vidění. Jako dvojice navíc fungují naprosto bezchybně, a jejich vzájemná souhra je tím pádem další přidanou hodnotou pardubické inscenace.

Pochybnosti byly pouze v souvislosti s použitím delší hudební sekvence (přesněji zpívané písně) zhruba v polovině představení. Režie ji odůvodnila nutnou delší pauzou na výměnu kostýmů. Text písně však jen rekapituluje děj a odehrává se při zhasnutém jevišti. Divák lačný toho, co přijde dál, díky tomu zbytečně ztrácí soustředění. Jinak je ovšem hudební složka hudebně velmi zdařilá a je v naprostém souladu s duchem inscenace.

Bylo uděleno čestné uznání za herecký výkon Věře Pojmanové, cena za herecký výkon Alexandru Gregarovi a cena za režii Kateřině Fikejzové Prouzové. Představení inscenace **Do zdi** bylo mimořádným divadelním zážitkem, což porotu vedlo také k udělení ceny za inscenaci a nominaci do programu Divadelního Pikniku Volyně.

DOPORUČENÍ NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA 8. DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2019

Soubor: **Divadlo Prkno Veverská Bítýška**

Inscenace: **Vůně třešňového dýmu**

Autor: **Kateřina Rudčenkova**

Režie: **Eva Petrželová**

Vůně (původně *Čas třešňového dýmu* Kateřiny Rudčenkové je poetická introvertní hra, v níž se realistické motivy prolínají se snovými, dramatická linka s lyrickou, postavy skutečných žen (výtvarnice Anny, její matky, soudkyně Marie, a ze záhrobí přicházející babičky Valérie) se přelévají do svých archetypálních podob (do Růženky, Sněhurky a Popelky); hra se v roce 2007 dostala do finále Cen Alfréda Radoka a není snadné ji převést na jeviště. Zúčastněné tvůrčí osobnosti (ano, většina žen) z divadla Prkno Veverská Bítýška, inspirovala k výpovědi o hledání sebe samé a svých kořenů, o mezigenerační (ne)komunikaci a v obecnější rovině o tom, jak různorodý může být ženský úděl a jaké nekonečné množství možností může mít v dnešním světě. Inscenace přináší nadmíru osobní výpověď, navíc sofistikovaně udělanou: vše se děje v esteticky příjemné a zároveň funkční scéně (z ubrusů a prostěradel v různém odstínu bílé, s postupně dotvářeným obrazem na zdi), s kostýmy hojně rozehrávanými (zejména svatební šaty s obručí jsou použity na mnoho různých způsobů); výraznou roli hraje zvuková stránka (písně Radúzy s upravenými texty; bylo doporučeno zbavit se nahrávek některých pasáží) i svícení (jež ovládají herečky z jeviště). Herecké výkony byly přesvědčivé, inscenace má promyšlený tvar; problematické jsou pouze ty výstupy, v nichž snovost nebyla nahrazena hrou; zůstaly v příliš obecné rovině a nemohly být náležitě herecky uchopeny. Bylo uděleno čestné uznání Jitce Malíčkové za roli Valérie-Popelky a cena Divadlu Prkno Veverská Bítýška za tvůrčí a metaforický přístup k realizaci textu, čestné uznání za inscenaci a doporučení k zařazení do programu Divadelního Pikniku Volyně.

DOPORUČENÍ NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA 8. DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2019

Soubor: **Divadelní studio Viktorka Holešov**

Inscenace: **Audience**

Autor: **Václav Havel**

Režie: **Konrád Popel**

Havlova hra *Audience* je spjata s osobním zážitkem jejího autora Václava Havla, který „přikuloval“ v sedmdesátých letech v pivovaru. Každé další uvedení této hry, která propojuje reálnou situaci s mistrně využitými principy absurdního divadla (vyprázdňování komunikace, pro Havla typické, až minimalistické cyklické opakování a rozvíjení replik apod.), je zrádné.

Nutí tvůrce poměřovat se s legendárním nastudováním s Landovským v roli Sládka, zároveň je problematické její překlenutí do současnosti, protože základní situace hry úzce souvisí s dobovým kontextem.

Režisér Konrád Popel Havlovu hru pokorně interpretuje prostřednictvím svých herců. A právě v tom je největší klad inscenace, která staví na přesvědčivých hereckých výkonech.

Roman Uwe Juráň roli Sládka vybavil kromě slovního opakování a postupného absurdního rozvíjení několika motivů také dalšími oživujícími charakteristikami, jeho žoviální Sládek je nepříjemně haptický, neustále Vaňka naoko přátelsky poplácává, vyžaduje si pozornost boucháním do ramene, přizvedává Vaňkovi loket, aby skutečně pil, otře se do jeho kabátu po příchodu ze záchodu a podobně. Kromě pití piva si vaří na plotýnce lančmít, stůl po pivu utírají hadrem na podlahu. Zkrátka a dobře, absurdnost situace se snaží herci i režisér co nejvíce posilovat konkrétním reálným jednáním, učinit co nejvíce ze Sládka i Vaňka lidi z masa a kostí. Roman Juráň je mladším hercem než Landovský ve slavné inscenaci – a náhle i věk herce má výrazný vliv na vnímání postavy Sládka. Tento holešovský Juráňův Sládek není životem znavený, vyprahlý a rezignovaný muž, semletý okolnostmi minulého režimu, ale spíše existenčně nejistý a labilní mladý muž, ztracený v tom, že není schopen mobilizovat své vlastní síly, aby udělal něco se svým životem. Také Vaněk v podání Jakuba Jacka Leška není hloubavým intelektuálem havlovského typu, spíše klukem neokázalých životních a morálních principů, jež se zkrátka nesetkávají s přízní režimu.

Za precizní hereckou prací stojí bezesporu naslouchání režijnímu vedení Konráda Popela, jemuž je vlastní práce s hereckým detailem, rekvizitním jednáním, s budováním postav, jež v sobě nemají heroickou vznešenost, ale jsou semílány obyčejným životem existenčních ztracenců.

Ačkoliv je Audience úzce spjata s dobou svého vzniku a vystižením absurdity lidského chování, lidských zbabělostí malého „českého člověka“, obav z budoucnosti vlastní existence či na druhé straně nutnosti setrvat na svých principech, inscenace ukázala, že mnohé z ní překvapivě rezonuje i dnes.